A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2020. július 8.*

„Dömping – A Kínából származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek) behozatala – Kötelezettségvállalások – Elfogadhatóság – (EU) 2016/2146 végrehajtási rendelet – Kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítése – Új rendelkezések időbeli hatálya”

A T-110/17. sz. ügyben,

a **Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd** (székhelye: Changzhou [Kína], képviseli: Y. Melin ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: N. Kuplewatzky és T. Maxian Rusche, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: H. Marcos Fraile, meghatalmazotti minőségben, segítője: N. Tuominen ügyvéd)

beavatkozó fél,

a Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek) behozatalára vonatkozó dömpingellenes és szubvencióellenes eljárásokkal kapcsolatban a végleges intézkedések alkalmazási időszaka tekintetében felajánlott kötelezettségvállalás elfogadásának megerősítéséről szóló 2013/707/EU végrehajtási határozattal elfogadott kötelezettségvállalás elfogadásának két exportáló gyártó tekintetében történő visszavonásáról szóló, 2016. december 7-i (EU) 2016/2146 bizottsági végrehajtási rendeletnek (HL 2016. L 333., 4. o.) a felperest érintő részében történő részleges megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, J. Schwarcz (előadó) és C. Iliopoulos bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2019. január 30-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd felperes kristályos szilícium fotovillamos modulokat állít elő Kínában, és azokat az Európai Unióba exportálja.

2 2013. június 4-én az Európai Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek és lemezek) behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott e behozatal tekintetében nyilvántartásbavételi kötelezettség bevezetéséről szóló 182/2013/EU rendelet módosításáról szóló 513/2013/EU rendeletet (HL 2013. L 152., 5. o.; helyesbítés: HL 2013. L 190., 102. o.).

3 A Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek és lemezek) behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárással kapcsolatban felajánlott kötelezettségvállalás elfogadásáról szóló, 2013. augusztus 2-i 2013/423/EU határozatával (HL 2013. L 209., 26. o.) a Bizottság elfogadott egy, a Kínai Gép- és Elektronikus Termék Export-import Kereskedelmi Kamara (China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products, a továbbiakban: CCCME) által a felperes és több más exportáló gyártó nevében felajánlott, az árakra vonatkozó kötelezettségvállalást (a továbbiakban: kötelezettségvállalás).

4 2013. december 2-án az Európai Unió Tanácsa elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek) behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló 1238/2013/EU végrehajtási rendeletet (HL 2013. L 325., 1. o.).

5 2013. december 2-án a Tanács elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek) behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről szóló 1239/2013/EU végrehajtási rendeletet (HL 2013. L 325., 66. o.) is.

6 Az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdése és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdése – azonos megfogalmazásban – úgy rendelkezik, hogy a Bizottság azonosíthat olyan ügyleteket, amelyek tekintetében „[v]ámtartozás keletkezik a szabad kereskedelmi forgalomba bocsátásra vonatkozó nyilatkozat elfogadásakor”, amennyiben az árra vonatkozó kötelezettségvállalás elfogadását visszavonják.

7 A Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek) behozatalára vonatkozó dömpingellenes és szubvencióellenes eljárásokkal kapcsolatban a végleges intézkedések alkalmazási időszaka tekintetében felajánlott kötelezettségvállalás elfogadásának megerősítéséről szóló, 2013. december 4-i 2013/707/EU végrehajtási határozatával (HL 2013. L 325., 214. o.; helyesbítés: HL 2014. L 104., 82. o.) a Bizottság megerősítette a kínai exportáló gyártók nevében a CCCME kérelmére módosított kötelezettségvállalás elfogadását. 2014. szeptember 10-én a Bizottság elfogadta az exportáló gyártók egy csoportjának és a Kínai Gép- és Elektronikus Termék Export-import Kereskedelmi Kamarának a 2013/707/EU végrehajtási határozatban említett kötelezettségvállalás végrehajtásával kapcsolatos pontosításokra vonatkozó javaslatának elfogadásáról szóló 2014/657/EU végrehajtási határozatot (HL 2014. L 270., 6. o.).

8 A mintába fel nem vett, együttműködő és az 1238/2013 végrehajtási rendelet I. mellékletében, valamint az 1239/2013 végrehajtási rendelet 1. mellékletében található felsorolásban szereplő társaságok számára a Kínából származó fotovillamos elemek és modulok behozatalára vonatkozó teljes értékvám 47,7%-ot tesz ki. Ez egy 41,3%-os dömpingellenes vám (az 1238/2013 végrehajtási rendelet 1. cikkének (2) bekezdése) és egy 6,4%-os kiegyenlítő vám (az 1239/2013 végrehajtási rendelet 1. cikkének (2) bekezdése) összegének felel meg. A kötelezettségvállalás és a 2013/707 végrehajtási határozat hatálya alá tartozó behozatal az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (1) bekezdése és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében mentesül e vámok alól.

9 2016. október 11-i levelével a Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy vonatkozásában a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonását tervezi, megjelölve az ennek alapjául szolgáló főbb tényeket és megfontolásokat. A Bizottság e levélhez mellékelt egy általános tájékoztató dokumentumot, valamint egy, kifejezetten a felperesre vonatkozó tájékoztató dokumentumot.

10 A kifejezetten a felperesre vonatkozó tájékoztató dokumentumban a Bizottság jelezte, hogy vissza kívánja vonni a kötelezettségvállalás elfogadását, és a „Kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítése” megjelölésű 4. cím alatt tájékoztatta a felperest, hogy egyrészről érvényteleníteni kívánja az importőr részére teljesített értékesítéseket kísérő kötelezettségvállalási számlákat, és másrészről utasítani kívánja a vámhatóságokat azon vámtartozás beszedésére, amely akkor keletkezett volna, ha a felperes az áruk szabad kereskedelmi forgalomba bocsátására vonatkozó vám-árunyilatkozat elfogadásakor nem nyújtott volna be érvényes kötelezettségvállalási számlákat.

11 2016. október 28-án a felperes a Bizottság általános tájékoztató dokumentumára és a kifejezetten a felperesre vonatkozó tájékoztató dokumentumára vonatkozó észrevételeket nyújtott be. Lényegében kifejtette, hogy a Bizottság nem rendelkezik hatáskörrel sem a számlák érvénytelenítésére, sem pedig arra, hogy a vámhatóságokat a vámok olyan beszedésére utasítsa, mintha semmilyen kötelezettségvállalási számlát nem nyújtottak volna be. A felperes szerint ez valójában azt jelenti, hogy visszamenőleges hatályt biztosítanak a kötelezettségvállalás visszavonásának.

12 A Bizottság az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 21. o.; a továbbiakban: dömpingellenes alaprendelet) 8. cikke, valamint az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1037 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 55. o.; a továbbiakban: szubvencióellenes alaprendelet) 13. cikke alapján elfogadott, a 2013/707/EU végrehajtási határozattal elfogadott kötelezettségvállalás elfogadásának két exportáló gyártó tekintetében történő visszavonásáról szóló, 2016. december 7-i (EU) 2016/2146 végrehajtási rendeletben (HL 2016. L 333., 4. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) megerősítette álláspontját.

Az eljárás és a felek kérelmei

13 A Törvényszék Hivatalához 2017. február 18-án benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.

14 A Bizottság 2017. május 22-én benyújtotta az ellenkérelmet a Törvényszék Hivatalához.

15 A Törvényszék Hivatalához 2017. május 23-án érkezett beadványával a Tanács kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasson az eljárásba. A felperes és az alperes nem nyújtott be erre vonatkozó észrevételeket.

16 A Törvényszék negyedik tanácsának elnöke 2017. július 10-i végzésével megengedte a Tanácsnak, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon az eljárásba.

17 A Tanács 2017. július 27-én nyújtotta be a beavatkozási beadványt.

18 A Törvényszék Hivatalához intézett 2017. szeptember 12-i levelében a Bizottság jelezte, hogy nincsenek észrevételei a beavatkozási beadványra vonatkozóan.

19 A felperes 2017. szeptember 12-én nyújtotta be a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeit a Törvényszék Hivatalához.

20 A felperes 2017. július 28-án nyújtotta be a választ a Törvényszék Hivatalához.

21 A Bizottság 2017. október 6-án benyújtotta viszonválaszát a Törvényszék Hivatalához. Az tartalmazott egy, a válasz C.3. mellékletének az ügyanyagából történő eltávolítása iránti kérelmet. A felperes 2017. november 9-én előterjesztette az e kérelemre vonatkozó észrevételeit.

22 A felperes a válasz benyújtását követően és a tárgyalás előtt benyújtott még a Törvényszékhez egy E.1 számmal megjelölt dokumentumot, amely a Bizottság által érvénytelenített kötelezettségvállalási számlák tárgyát képező szóban forgó behozatalra vonatkozó, a svéd nemzeti vámhatóságok előtti eljárásra hivatkozik. A Bizottság a Törvényszék Hivatalához 2019. január 23-án benyújtott észrevételeinek 14. pontjában eredetileg azt kérte, hogy a Törvényszék ezt a mellékletet mint új bizonyítékot nyilvánítsa elfogadhatatlannak, és távolítsa el az ügy irataiból. A Bizottság a tárgyaláson elállt az elfogadhatatlansági kifogásától.

23 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott rendelet 2. cikkét a felperest érintő részében;

– a Bizottságot, valamint bármely olyan beavatkozót kötelezzen az eljárás költségeinek viselésére, aki számára a Bizottság támogatása végett való beavatkozást megengedték.

24 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– másodlagosan az egyetlen jogalapot mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– harmadlagosan az egyetlen jogalapot, és így a kereset egészét mint megalapozatlant utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

25 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan a keresetet mint jogilag megalapozatlant utasítsa el;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére, ideértve a nála felmerült költségeket is.

26 A tárgyaláson a felperes kérte, hogy a Törvényszék az eljárást befejező határozat meghozatala céljából egyesítse a jelen ügyet a T-781/17. sz. Kraftpojkarna kontra Bizottság üggyel és a T-782/17. sz. Wuxi Saijing Solar kontra Bizottság üggyel. A Törvényszék erre vonatkozó kérdésére a Bizottság és a Tanács ellenezte ezt az egyesítést, lényegében azt állítva, hogy ezeknek az ügyeknek nem azonos a tárgya. A Törvényszék eljárási szabályzata 68. cikkének megfelelően a Törvényszék negyedik tanácsának elnöke úgy határozott, hogy az említett ügyeket nem egyesíti a jelen üggyel.

A jogkérdésről

A kereset tárgyáról

27 Előzetesen meg kell állapítani, hogy amint az a felperes kereseti kérelmeiből kitűnik, a jelen kereset a megtámadott rendelet 2. cikkének a felperest érintő részében történő megsemmisítésére irányul. E kereset tehát a felperes kötelezettségvállalási számlái érvénytelenítésének jogszerűségére, valamint az ebből különösen az esedékes dömpingellenes és kiegyenlítő vámok beszedését illetően levonandó következtetésekre vonatkozik. Ennélfogva a jelen ügy nem arra a kérdésre vonatkozik, hogy a Bizottság jogszerűen vonta-e vissza a felperes kötelezettségvállalásainak elfogadását. Amint azt a Bizottság helytállóan megjegyezte, a felperes nem vitatja sem a megtámadott rendelet 1. cikkét, amellyel a Bizottság a kötelezettségvállalások elfogadását visszavonta, sem pedig a különösen e rendelet 3. cikkében meghatározott eljárási szabályokat.

Az elfogadhatóságról

A kereset elfogadhatóságáról

28 A Tanács által támogatott Bizottság azt állítja, hogy a kereset elfogadhatatlan. Mivel a felperes csak a megtámadott rendelet 2. cikkére hivatkozik, bizonyítania kell, hogy az EUMSZ 263. cikk alapján kereshetőségi joggal rendelkezik, tehát bizonyítania kell különösen azt, hogy közvetlenül érintett. Ezenkívül a megtámadott rendelet említett rendelkezése vonatkozásában eljáráshoz fűződő érdeket is bizonyítania kell. A Bizottság azt állítja, hogy mivel a felperes által kibocsátott számlák érvénytelenítésének jogkövetkezményeként esedékes dömpingellenes és kiegyenlítő vámokat nem a felperesnek, hanem a Seraphim Solar System GmbH-nak kell megfizetnie a vámhatóságok részére, a felperes nem bizonyított sem közvetlen érintettséget, sem eljáráshoz fűződő érdeket. A Bizottság szerint a megtámadott rendelet a jelen esetben nem jelentett konkrét hátrányt a felperes számára (lásd analógia útján: 1978. március 16. Unicme és társai kontra Tanács ítélet, 123/77, EU:C:1978:73).

29 A Bizottság jelzi, hogy a felperesnek kell bizonyítania, hogy a megtámadott rendelet 2. cikke közvetlen hatást gyakorol a jogi helyzetére. Márpedig a felperes a kötelezettségvállalása megsértésének és visszavonásának csak egy konkrét következményét vitatta, tudniillik azt, hogy a kötelezettségvállalási számlákat érvénytelenítették, és hogy ennélfogva egy másik vállalkozásnak meg kellett fizetnie a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámokat. A Bizottság azt állítja, hogy a felperes összekeveri a megtámadott rendelet egészét, illetve konkrétan annak 2. cikkét tekintve fennálló kereshetőségi jogra vonatkozó követelményeket.

30 A Bizottság szerint a felperes személyében nem érintett. Mindenekelőtt tagadhatatlan, hogy a felperes nem címzettje a megtámadott rendelet 2. cikkének, mivel az általános hatályú. A Bizottság hangsúlyozza továbbá, hogy nem döntő az a körülmény, hogy a felperes említésre kerül a megtámadott rendeletben mint egészben. A Bizottság szerint a megtámadott rendelet nem írt elő dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámokat. A felperes termékének behozatalát terhelő vámok ugyanis kezdettől fogva esedékesek voltak, azonban azokat nem szedték be, mivel azok a kötelezettségvállalási számlák bemutatása alapján mentesültek a beszedés alól. A behozatalt terhelő vámok még e számlák érvénytelenítését követően sem a felperestől kerültek beszedésre, hanem a Huashun Solar GmbH és a Seraphim Solar System vállalkozásoktól, amint azt a megtámadott rendelet I. melléklete jelzi, így a Bizottság szerint a fent hivatkozott rendelkezés közvetlenül csak e vállalkozásokat érintette.

31 Végül a Bizottság azt állítja, hogy a felperesnek az eljáráshoz sem fűződik érdeke. A Bizottság szerint a felperes nem bizonyította, hogy a megtámadott rendelet 2. cikkének megsemmisítése mennyiben jelenthet előnyt számára, noha a számlák érvénytelenítése a felperes számára nem keletkeztetett vámtartozást, és a felperest semmilyen kötelezettség alól nem mentesíti.

32 A felperes vitatja a Bizottság és a Tanács állításait. Azt állítja, hogy a megtámadott rendelet őt közvetlenül és személyében érinti, érdeke fűződik az eljáráshoz, és ennélfogva kereshetőségi joggal rendelkezik.

33 E tekintetben megjegyzendő, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy az első és második bekezdésben említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket.

34 A személyében való érintettség feltételét illetően emlékeztetni kell arra, hogy noha kétségtelen, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének kritériumaira tekintettel a dömpingellenes vámokat kivető rendeletek jellegüknél és hatályuknál fogva normatív jellegűek, amennyiben az érdekelt gazdasági szereplőkre általánosan alkalmazandók, nem kizárt, hogy e rendeletek bizonyos rendelkezései személyükben érinthetnek bizonyos gazdasági szereplőket (lásd: 2014. január 21-i Bricmate kontra Tanács végzés, T-596/11, nem tették közzé, EU:T:2014:53, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Ebből következik, hogy a dömpingellenes vámok kivetéséről szóló jogi aktusok – jogszabályi jellegük elvesztése nélkül – bizonyos körülmények között személyükben is érinthetnek egyes gazdasági szereplőket (2014. január 21-i Bricmate kontra Tanács végzés, T-596/11, nem tették közzé, EU:T:2014:53, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A közvetlen érintettség feltételét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező határozatnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két kritérium együttes fennállását kívánja meg, vagyis egyrészt azt, hogy a kifogásolt intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, és másrészt azt, hogy ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik (lásd: 2015. január 14-i SolarWorld és társai kontra Bizottság végzés, T-507/13, EU:T:2015:23, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, helyben hagyta a 2016. március 10-i SolarWorld kontra Bizottság végzés, C-142/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:163).

37 A kötelezettségvállalást felajánló társaságokat illetően az ítélkezési gyakorlat elismerte, hogy az érintett exportáló az uniós bíróságok előtt keresetet indíthat a kötelezettségvállalás elfogadásának a visszavonására vonatkozó bizottsági határozatokkal és az említett exportáló behozatalai utáni végleges dömpingellenes vám kivetésére vonatkozó tanácsi rendelettel szemben (lásd: 2015. január 14-i SolarWorld és társai kontra Bizottság végzés, T-507/13, EU:T:2015:23, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Azok a dömpingellenes vámmal sújtott terméket exportáló vállalkozások, amelyek felelőssé tehetők a dömpingmagatartásért, és amelyek bizonyítani tudják, hogy az intézmények jogi aktusaiban nevesítették őket, a dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendelet közvetlen érintettjeinek tekinthetők (2019. február 28-i Tanács kontra Marquis Energy ítélet, C-466/16 P, EU:C:2019:156, 54. pont).

39 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat szerint pusztán annak alapján, hogy a megsemmisíteni kért jogi aktus alkalmazása érdekében nemzeti végrehajtási intézkedésre kerül sor, nem zárható ki, hogy a felperes jogalany a szóban forgó aktus által közvetlenül érintettnek tekinthető, azzal a feltétellel azonban, hogy az aktus végrehajtásával megbízott tagállam semmilyen önálló mérlegelési lehetőséggel nem rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2005. október 5-i Land Oberösterreich és Ausztria kontra Bizottság ítélet, T-366/03 és T-235/04, EU:T:2005:347, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Egy ilyen helyzetben ugyanis a nemzeti határozat meghozatala automatikus jellegű, és úgy tekintendő, hogy a megtámadott határozat közvetlenül érinti a felperes jogi helyzetét (lásd ebben az értelemben: 2009.

szeptember 10-i Bizottság kontra Ente per le Ville Vesuviane és Ente per le Ville Vesuviane kontra Bizottság ítélet, C-445/07 P és C-455/07 P, EU:C:2009:529, 45. és 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Szintén emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a természetes vagy jogi személy által benyújtott megsemmisítés iránti kereset csak akkor elfogadható, ha a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott aktus megsemmisítéséhez (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 24-i Reliance Industries kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-45/06, EU:T:2008:398, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

– *Személyében való érintettség*

41 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes az érintett termék exportáló gyártója, aki teljes mértékben együttműködött a Bizottsággal a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámok kivetéséhez vezető vizsgálat során, és akinek a neve szerepel az említett vámokat kivető 1238/2013 és 1239/2013 végrehajtási rendeletben, valamint a kötelezettségvállalás elfogadásában.

42 Ezenkívül a felperest a megtámadott rendelet kifejezetten megjelöli. A felperes egyrészről említésre kerül a megtámadott rendelet rendelkező részének a Bizottság által korábban elfogadott kötelezettségvállalások visszavonásáról szóló 1. cikkében. Másrészről említésre kerül ugyanezen rendelet (31) preambulumbekezdésében az e rendelet rendelkező részének 2. cikkében foglalt érvénytelenítés tárgyát képező kötelezettségvállalási számlákat kibocsátó két exportáló gyártó egyikeként. A jelen ügyben szóban forgó számlákat a felperes a Seraphim Solar System vállalkozásnak küldte meg. A megtámadott rendelet kizárólag a név szerint megjelölt két exportáló gyártó, köztük a felperes kötelezettségvállalásainak tiszteletben tartására vonatkozik.

43 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy a felperest a megtámadott rendelet és annak 2. cikke személyében érinti.

– *Közvetlen érintettség*

44 A jelen ügyben a Bizottság, miután megállapította, hogy a felperes megsértette a felajánlott kötelezettségvállalást, és visszavonta az említett kötelezettségvállalás elfogadását, a megtámadott rendelet 2. cikke értelmében érvénytelennek nyilvánított a felperes által kibocsátott, bizonyos konkrét ügyleteknek megfelelő kötelezettségvállalási számlákat, és következésképpen megállapította, hogy ezen ügyletek tekintetében be kell szedni a végleges vámokból keletkezett vámtartozást. A megtámadott rendelkezések így közvetlenül hatást gyakoroltak a felperes jogi helyzetére. Egyébiránt az említett rendelkezések előírták az ebből a nemzeti hatóságok által levonandó következtetéseket, e hatóságok azonban e rendelkezések alapján nem térhettek el a számlák érvénytelenítésétől vagy az esedékes vámok beszedésétől.

45 E körülmények között a megtámadott rendelet, annak 2. cikkét is beleértve, közvetlenül érinti a felperest.

– *Az eljáráshoz fűződő érdek*

46 Megállapítandó, hogy a Bizottság által hivatkozott azon körülmény, hogy a vámtartozást az importőrnek, és nem az exportáló gyártónak kell megfizetnie, nem zárja ki, hogy ez utóbbinak érdeke fűződjön az e vámtartozás alapjául szolgáló jogi aktus megsemmisítéséhez.

47 E tekintetben megjegyzendő, hogy a valamely exportáló gyártó által a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonásáról és az általa gyártott és az uniós piacra exportált termékeket terhelő végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló jogi aktusok ellen indított kereset elfogadhatóságát az ítélkezési gyakorlat hallgatólagosan, azonban szükségszerűen elfogadja (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 9-i Usha Martin kontra Tanács és Bizottság ítélkezési gyakorlat, T-119/06, EU:T:2010:369, fellebbezés nyomán helybenhagyta a 2012. november 22-i Usha Martin kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-552/10 P, EU:C:2012:736). Ebből hasonló helyzetben azt a következtetést kell levonni, hogy egy ilyen exportáló gyártót arra is jogosultnak kell tekinteni, hogy az említett vámnak olyan termékekre történő kivetését vitathassa, amelyeket már exportált, és amelyek tekintetében a kötelezettségvállalási számlákat a Bizottság érvénytelenítette.

48 Ezenfelül a felperes helytállóan állítja, hogy a megtámadott rendelkezések, mivel hozzájárulnak a termékei importárának emeléséhez, negatív következményekkel járnak a szóban forgó termékek importőrével fennálló üzleti kapcsolatára nézve, és a kereset sikeressége esetén alkalmas e negatív következmények kiküszöbölésére.

49 Ennélfogva a felperesnek érdeke fűződik az eljáráshoz annak érdekében, hogy a megtámadott rendelet 2. cikkének megsemmisítését kérje. A keresetet elfogadhatónak kell tekinteni.

A felperes jogellenességi kifogásának elfogadhatóságáról

50 A felperes azt állítja, hogy az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdése és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdése ellentétes a módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o.; HL 2016. L 44., 20. o.) 8. cikkének (1), (9) és (10) bekezdésével, valamint 10. cikkének (5) bekezdésével, továbbá az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. június 11-i 597/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 188., 93. o.; helyesbítések: HL 2015. L 187., 91. o.; HL 2016. L 44., 20. o.) 13. cikkének (1), (9) és (10) bekezdésével, valamint 16. cikkének (5) bekezdésével, mivel a Tanács, amely végrehajtó hatóságként, és nem jogalkotóként jár el, nem hatalmazhatja fel a Bizottságot arra, hogy a kötelezettségvállalási számlákat valamely kötelezettségvállalás elfogadásának puszta visszavonásával érvénytelenítse, és a nemzeti vámhatóságokat sem utasíthatja arra, hogy az Unió vámterületén már szabad forgalomba bocsátott áruk után vámokat szedjenek be.

51 A Tanács által támogatott Bizottság előadja, hogy a felperes ahhoz való joga, hogy az EUMSZ 277. cikk alapján jogellenességi kifogást terjesszen elő, az 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítéletnek (C-188/92, EU:C:1994:90) és a 2001. február 15-i Nachi Europe ítéletnek (C-239/99, EU:C:2001:101) megfelelően elévült.

52 E tekintetben a Bizottság szerint a felperes mint a dömpingellenes és a szubvencióellenes vizsgálat során együttműködő exportáló gyártó időben korlátozott, 2014. március 3-án lejárt joggal rendelkezett arra, hogy az EUMSZ 263. cikk alapján közvetlen keresetet indítson az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdése b) pontjának és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdése b) pontjának vitatása érdekében. Következésképpen a felperes most nem hozhat fel az EUMSZ 277. cikk szerinti jogellenességi kifogást annak érdekében, hogy e rendelkezéseket vitassa.

53 A Bizottság azt állítja, hogy a jogbiztonság elve értelmében az uniós intézmények jogi aktusainak végleges jellege kizárja, hogy azokat az EUMSZ 263. cikkben ezen aktusok tekintetében előírt keresetindítási határidő leteltét követően vitassák, akár az említett aktusokkal szemben az EUMSZ 277. cikk alapján előterjesztett jogellenességi kifogás keretében. Ez a következtetés vonatkozik

a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámokat bevezető rendeletekre is, mivel ezek kettős természetűek: egyfelől normatív jellegűek, másfelől olyan jogi aktusok, amelyek egyes gazdasági szereplőket közvetlenül és személyükben érinthetnek.

54 A Bizottság szerint a jelen ügyben nem vitatott, hogy a felperes pontosan ismerte az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendeletet. Noha a felperest nem választották be a mintába, tevékenyen részt vett a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámok kivetéséhez vezető eljárásban azzal a céllal, hogy a nem együttműködő exportáló gyártókhoz képest előnyösebb helyzetbe kerüljön. A felperes szerepel az említett rendeletek mellékletében. E körülmények között a felperesnek bármely más körültekintően eljáró gazdasági szereplőhöz hasonlóan tudomással kellett bírnia arról, hogy a Tanács felhatalmazta a Bizottságot a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, és arra, hogy utasítsa a nemzeti vámhatóságokat a kötelezettségvállalást sértőnek tekintett számlák utáni vámok beszedésére, amely folytán az e felhatalmazás kétségbe vonására, tehát a fent említett rendeletek vitatásához fűződő érdekének védelmére rendelkezésére álló határidő 2014. március 3-án lejárt.

55 A felperes vitatja a Bizottság és a Tanács állításait.

56 A Törvényszék megjegyzi, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 277. cikk azon általános elv kifejeződése, amely valamennyi félnek biztosítja a jogot arra, hogy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktus megsemmisítése érdekében vitassa a megtámadott jogi aktus jogalapjául szolgáló korábbi közösségi jogi aktusok érvényességét akkor, ha ez a fél az EUMSZ 263. cikk alapján nem volt jogosult ezen jogi aktusok elleni közvetlen kereset benyújtására, amelyek következményeit anélkül viseli, hogy megsemmisítésük kérelmezésére korábban jogosult lett volna (lásd: 1979. március 6-i Simmenthal kontra Bizottság ítélet, 92/78, EU:C:1979:53, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ítélkezési gyakorlatból ezenkívül az is kitűnik, hogy jogellenességi kifogásra csupán más rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőség hiányában lehet hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 1994. március 9-i TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 17. pont; 2001. február 15-i Nachi Europe ítélet, C-239/99, EU:C:2001:101, 37. pont; 2007. március 8-i Roquette Frères ítélet, C-441/05, EU:C:2007:150, 40. pont).

57 A jelen ügyben a Bizottság állításával ellentétben nem tekinthető úgy, hogy a felperes az EUMSZ 263. cikk alapján jogosult lett volna arra, hogy az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdése b) pontját közvetlenül azok elfogadását követően vitassa, továbbá nem tekinthető úgy, hogy az e rendelkezések megtámadására rendelkezésre álló határidő 2014. március 3-án lejárt volna.

58 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke a felperes számára kedvező mentességet biztosított, amennyiben a szóban forgó, az Unióba importált termékek után nem kellett végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámot fizetni, feltéve hogy a kötelezettségvállalásokban előírt feltételek teljesültek.

59 Ezenkívül az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontját és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját illetően meg kell állapítani, hogy – a felperes állításának megfelelően – e rendelkezések csupán arra irányultak, hogy a Bizottság számára jogot biztosítsanak egyes konkrét kötelezettségvállalások elfogadásának visszavonására és a vonatkozó kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére.

60 Márpedig egyrészről e tekintetben kifejezetten előírásra került, hogy a Bizottságnak különös intézkedések útján kell eljárnia, tudniillik az 1225/2009/EK rendelet 8. cikke (9) bekezdésének és az 597/2009 rendelet 13. cikke (9) bekezdésének megfelelően a kötelezettségvállalás elfogadásának rendelettel vagy határozattal történő visszavonása útján, amely rendeletben vagy határozatban konkrét ügyletekre hivatkozik, és a vonatkozó kötelezettségvállalási számlákat érvénytelennek nyilvánítja (lásd ebben az értelemben: 2015. január 14-i SolarWorld és társai kontra Bizottság végzés, T-507/13, EU:T:2015:23, 61. pont). A jelen ügyben fennálló helyzet ennélfogva nem hasonlítható a 2017. február

28-i Canadian Solar Emea és társai kontra Tanács ítéletben (T-162/14, nem tették közzé, EU:T:2017:124, 47. pont) szóban forgó helyzethez, amely ítéletre a Bizottság a tárgyaláson hivatkozott, azt állítva, hogy a felperes a fenti 57. pontban említett rendelkezések megtámadására azok elfogadásától kezdve jogosult volt.

61 Másrészről a felperes állításának megfelelően az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdése b) pontjának és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdése b) pontjának elfogadásakor az a kérdés, hogy e rendelkezéseket a felperesre alkalmazni fogják-e, tisztán hipotetikus jellegű volt.

62 E körülmények között az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdése b) pontjának és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdése b) pontjának – amelyek a szóban forgó kötelezettségvállalásokat elfogadó vállalkozások összességére vonatkoznak – konkrét végrehajtása előtt nem lehetett úgy tekinteni, hogy a felperest e rendelkezések közvetlenül érintik. A felperesnek ezenkívül a Bizottság által állított, 2014. március 3-ig tartó időszakban nem fűződött érdeke ahhoz, hogy e rendelkezések jogszerűségét megsemmisítés iránti keresettel megtámadja. Konkrétabban, a felperesnek a fent említett rendelkezésekkel szembeni eljáráshoz fűződő érdeke nem alapulhatott annak puszta lehetőségén, hogy a Bizottság vele szemben visszavonja a kötelezettségvállalások elfogadását, majd érvénytelennek nyilvánítja a kötelezettségvállalási számlákat. A felperesnek semmi oka nem volt rá, hogy arra számítson, hogy ilyen hipotetikus helyzetbe kerül.

63 Ezen túlmenően hangsúlyozni kell, hogy a Bizottság által hivatkozott 2001. február 15-i Nachi Europe ítélettől (C-239/99, EU:C:2001:101, 37. pont) eltérően a jelen ügyben a jogellenességi kifogás tárgyát képező rendelkezések nem voltak egyedi határozat jellegűek. Épp ellenkezőleg, általános jellegű rendelkezésekről van szó, amelyeket későbbi végrehajtási intézkedéseknek kellett követniük, amelyek adott esetben sérthették a felperes érdekeit (lásd analógia útján: 1978. március 16-i Unicme és társai kontra Tanács ítélet, 123/77, EU:C:1978:73, 11–18. pont). Sem az, hogy a felperes említésre került az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendelet mellékletében, sem pedig az, hogy a felperesnek tudomással kellett bírnia arról, hogy a Tanács felhatalmazta a Bizottságot a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, nem járt azzal a következménnyel, hogy a felperes számára lehetővé tegye a fenti 57. pontban említett rendelkezéseknek közvetlenül az elfogadásukat követő megtámadását.

64 Ily módon, mivel a felperesnek nem fűződött érdeke ahhoz, hogy az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendelet e rendelkezéseivel szemben közvetlenül az elfogadásukat követően eljárjon, nincs akadálya annak, hogy a felperes e rendelkezésekkel szemben a jelen kereset keretében jogellenességi kifogásra hivatkozzon.

Az ügy érdeméről

65 A felperes keresete alátámasztására egyetlen jogalapot hoz fel. Lényegében azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott rendelettel megsértette a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (1), (9) és (10) bekezdését, valamint 10. cikkének (5) bekezdését, továbbá a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (1), (9) és (10) bekezdését, valamint 16. cikkének (5) bekezdését azáltal, hogy érvénytelennek nyilvánította a kötelezettségvállalási számlákat, majd utasította a vámhatóságokat a vámok oly módon történő beszedésére, mintha nem állítottak volna ki kötelezettségvállalási számlákat, és azokat nem nyújtották volna be a vámhatóságoknak az áruk szabd forgalomba bocsátásakor.

66 A felperes keresetét az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdésével és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdésével kapcsolatos jogellenességi kifogásra is alapítja, amely az 1238/2013 végrehajtási rendelet és az 1239/2013 végrehajtási rendelet elfogadása időpontjában alkalmazandó 1225/2009 rendelet 8. cikkének és 10. cikke (5) bekezdésének, valamint az 597/2009 rendelet 13. cikkének és 16. cikke (5) bekezdésének állítólagos megsértésén alapul.

67 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet elfogadásának időpontjában alkalmazandó dömpingellenes alaprendeletben és szubvencióellenes alaprendeletben foglalt szóban forgó rendelkezések (lásd a fenti 65. pontot) a jelen ügy elemzése szempontjából releváns elemek tekintetében lényegében azonosak az 1225/2009 és az 597/2009 rendeletben foglalt rendelkezésekkel (lásd a fenti 66. pontot). Ennélfogva a Törvényszék az ítélet további részében az alaprendeletekre fog hivatkozni, kivéve, ha az 1225/2009 és az 597/2009 rendelet adott esetben alkalmazandó vagy hivatkozott rendelkezései azoktól eltérnek. Megjegyzendő, hogy noha az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendeletet a Tanács fogadta el, amely abban az időpontban az 1225/2009 és az 597/2009 rendelet alapján a végleges vámok kivetésére vonatkozó végrehajtási jogkörrel rendelkezett, ezt a jogkört a közös kereskedelempolitikára vonatkozó egyes rendeleteknek bizonyos intézkedések elfogadási eljárásai tekintetében történő módosításáról szóló, 2014. január 15-i 37/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2014. L 18., 1. o.) átruházták a Bizottságra.

68 A felperes azt állítja, hogy a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkéből és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkéből kitűnik, hogy amennyiben az árra vonatkozó kötelezettségvállalást fogadtak el, ameddig a kötelezettségvállalás fennáll, az ideiglenes vám vagy adott esetben a végleges vám nem alkalmazandó. Ezzel szemben, amennyiben fény derül arra, hogy a kötelezettségvállalást felajánló valamely exportáló gyártó megszegte a kötelezettségvállalás bizonyos feltételeit, és ennek nyomán a kötelezettségvállalás elfogadását visszavonják, a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (9) bekezdéséből és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (9) bekezdéséből kitűnik, hogy a kötelezettségvállalás elfogadása miatt nem alkalmazott vámokat automatikusan alkalmazni kell. A felperes szerint azonban e vámok kizárólag a kötelezettségvállalás visszavonásának időpontját követően megvalósított behozatalra vonatkoznak. A felperes szerint ez a Bizottság gyakorlatából is kitűnik. A Bizottság csak a közelmúltban érvénytelenített – két alkalommal – a megtámadott rendeletben szereplőeknek megfelelő típusú kötelezettségvállalási számlákat.

69 A felperes előadja, hogy csupán két kivétel létezik, amelyek alapján a Bizottság visszamenőlegesen vámokat vethet ki. Az első arra az esetre vonatkozik, amikor a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (10) bekezdésében és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (10) bekezdésében szereplő feltételek teljesülnek. Amikor a Bizottság valamely kötelezettségvállalás megszegését feltételezi, dönthet úgy, hogy ideiglenes vámokat vet ki, amelyek a kötelezettségvállalás megszegésére vonatkozó feltételezés megerősítése esetén véglegesen is kivethetők.

70 A második kivétel a felperes szerint azon helyzetekhez kapcsolódik, amelyekben a behozatalt a dömpingellenes alaprendelet 10. cikke (5) bekezdésének és a szubvencióellenes alaprendelet 16. cikke (5) bekezdésének megfelelően nyilvántartásba vették. Amennyiben a vámhatóságokat utasították a behozatal nyilvántartásba vételére, a végleges vám alkalmazható visszamenőlegesen a nyilvántartásba vétel időpontjától, feltéve hogy a nyilvántartásba vételre legfeljebb 90 nappal az ideiglenes vám kivetése előtt került sor.

71 A felperes szerint maga a Bizottság jelentette ki, hogy a kötelezettségvállalási számlák visszamenőleges hatályú visszavonásának nincs jogalapja. A felperes vitatja, hogy a Bizottság a jelen ügyben azt állíthatná, hogy mivel a dömpingellenes vizsgálat lezárult, a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonása és a kötelezettségvállalási számlák ehhez kapcsolódó érvénytelenítése nem volt visszamenőleges hatályú. A felperes a vonatkozó rendelkezések állítólagos téves értelmezését rója a Bizottság terhére.

72 A válaszban a felperes hozzáteszi, hogy az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.; a továbbiakban: Uniós Vámkódex) megfelelően a vámfelügyelet és a vámellenőrzés a tagállami vámhatóságok hatáskörébe tartozik.

73 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy a Tanács az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendelettel felhatalmazhatta őt kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, és arra, hogy a nemzeti vámhatóságokat utasítsa a kötelezettségvállalás feltételeinek megsértésével megvalósított behozatalt terhelő vámok beszedésére.

74 Elsősorban a Bizottság azt állítja, hogy az árra vonatkozó kötelezettségvállalások esetében valamely eredmény elérésére vonatkozó kötelezettségvállalásról van szó. Az olyan exportőr, amelyből bebizonyosodott, hogy dömpinget folytatott vagy kiegyenlíthető támogatásban részesült, vállalhatja, hogy oly módon emeli kivitele árait, amely kiküszöböli az említett gyakorlatok káros hatásait, és a kötelezettségvállalási számlák kibocsátása ezen árszintet tanúsítja. Az exportőrnek ugyanakkor be kell tartania a kötelezettségvállalását ahhoz, hogy továbbra is részesülhessen a dömping vagy támogatás tárgyát képező érintett termékeket általában terhelő dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámok alóli mentességben. A kötelezettségvállalás tehát az érintett termékekre általában alkalmazandó feltételek alóli kivételt jelent. Ezzel szemben, amennyiben a kötelezettségvállalási számlát nem nyújtják be, vagy később kiderül, hogy az nem felel meg az előírt követelményeknek, a dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámok ismét alkalmazandóvá válnak, és a nemzeti vámhatóságok beszedik azokat. A Bizottság azt állítja, hogy mivel a kötelezettségvállalás kivételnek minősül, és kényes szabályozást jelent, azt szigorúan kell értelmezni. A kötelezettségvállalás megállapítása a Bizottság számára kockázatot jelent, amely emellett az annak ellenőrzésével kapcsolatos nehézségekkel jár. A kötelezettségvállalást elfogadó bármely fél feladata, hogy biztosítsa annak tényleges teljesítését, és a Bizottsággal fennálló bizalmi viszony keretében együttműködve hatékony módon felügyelje annak végrehajtását.

75 Ezen okokból a Bíróság elismerte, hogy az uniós intézmények jogalkotói mérlegelési jogkörük alapján elfogadhatnak vagy elutasíthatnak valamely kötelezettségvállalást, illetve meghatározhatják annak feltételeit. Következésképpen a Bizottság a kötelezettségvállalás végrehajtása keretében szankcionálhatja a kötelezettségvállalás vagy az együttműködési kötelezettség bármely megsértését azzal, hogy visszavonja a kötelezettségvállalás elfogadását, és az árra vonatkozó kötelezettségvállaláshoz vezető vizsgálat keretében megállapított tények alapján dömpingellenes és kiegyenlítő vámokat vet ki a dömpingellenes alaprendelet 8. cikke (7) és (9) bekezdésének és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (7) és (9) bekezdésének megfelelően. Ez a szankcionálási jogkör a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére vonatkozó jogkört is magában foglalja.

76 Másodsorban a Bizottság vitatja a felperes azon érvét, amely szerint a Tanács az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendelettel nem hatalmazhatta fel a Bizottságot a már szabad forgalomba bocsátott árukra vonatkozó számlák érvénytelenítésére, mivel ennek lehetőségét a dömpingellenes alaprendelet és a szubvencióellenes alaprendelet nem írja elő.

77 E tekintetben a Bizottság először is azt állítja, hogy általános feladata a dömpingellenes alaprendelet 8. cikke és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke alapján elfogadott kötelezettségvállalások figyelemmel kísérése, szükség esetén a tagállami vámhatóságok segítségével. A Bizottság azt állítja, hogy a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítése nem ellentétes e rendelkezésekkel, azok csupán nem tartalmaznak arra való hivatkozást.

78 Másodszor, a Bizottság szerint a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (9) bekezdése és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (9) bekezdése nem határozza meg a kötelezettségvállalás megsértésének jellegét, és nem jelöli meg, hogy milyen körülmények között kell a kötelezettségvállalás elfogadását visszavonni. Az intézmények feladata, hogy bizonyos megfelelési követelményeket írjanak elő, és a kötelezettségvállalási számlák kibocsátása ennek csak egy példája e követelményeknek. E technikai szabályok végleges vámok kivetéséről szóló rendeletekben történő meghatározásának jogalapja a dömpingellenes alaprendelet 14. cikkének (1) bekezdésében és a szubvencióellenes alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdésében található, amelyek szerint a vámok beszedéséről „az ilyen vámokat kivető rendelet által meghatározott formában, összegben és egyéb kritériumok szerint, a tagállamok gondoskodnak”. Annak lehetősége, hogy a Bizottságot felhatalmazzák a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, a Bizottságnak a kötelezettségvállalások figyelemmel

kísérésére vonatkozó általános feladatából, a Tanácsnak a szóban forgó vámok beszedéséhez kapcsolódó „egyéb kritériumok” meghatározására vonatkozó hatásköréből, és az exportáló gyártók arra vonatkozó kötelezettségéből ered, hogy a Bizottsággal fennálló, a benyújtott dokumentumok megbízhatóságától függő bizalmi viszony keretében lehetővé tegyék a figyelemmel kísérést.

79 Harmadszor, a Bizottság azt állítja, hogy a kötelezettségvállalási számlák benyújtására vonatkozó kötelezettség és e számláknak az elfogadott kötelezettségvállalásnak való meg nem felelés esetén történő érvénytelenítése nem új keletű. A jelen ügyben a Bizottság előadja, hogy amikor a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonására és a vonatkozó kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére vonatkozó jogkörével élt, döntését a felperessel szemben megfelelően megindokolta. Az ilyen esetekben, érvénytelenített kötelezettségvállalási számla alapján esedékes dömpingellenes vagy kiegyenlítő vám csupán a helyzet rendezésére irányul. A kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésének célja, hogy megerősítse a Bizottság által elfogadott, árra vonatkozó kötelezettségvállalások hatékonyságát, és a nemzeti vámhatóságok hatáskörét tükrözi és egészíti ki egy további eszközzel, amely a kötelezettségvállalás megsértése esetén lehetővé teszi a vámok beszedését.

80 Negyedszer, a Bizottság szerint a felperes nem hivatkozhat a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvére. A Bizottság előadja, hogy a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámok alóli mentesség a szabad forgalomba bocsátás időpontjában nem jelent végleges helyzetet. Ezenkívül kezdettől fogva világos jogi szabályok jelezték a felperesnek, hogy a kötelezettségvállalási számlák érvényteleníthetők, különösen a kötelezettségvállalás megsértése esetén.

81 A Bizottság azt állítja, hogy a nemzeti vámhatóságoknak kell értékelniük, hogy be tudják-e szedni a vámot azon számlák tekintetében, amelyek esetében eltelt a szóban forgó vámokra a dömpingellenes alaprendelet 14. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1238/2013 végrehajtási rendelet 1. cikkének (3) bekezdése alapján alkalmazandó, az Uniós Vámkódex 103. cikkének (2) bekezdésében előírt hároméves elévülési idő. A szubvencióellenes alaprendelet ennek megfelelő cikke a 24. cikk (1) bekezdése. A Bizottság azt állítja különösen, hogy mivel ezen érvénytelenítés hatásai *ratione temporis* nem voltak alkalmazhatók 2014. április 23-át, vagyis a felperes első kötelezettségvállalási számlája benyújtásának napját, még kevésbé sem 2013. december 4-ét, vagyis a vámok érintett termékre történő alkalmazásának napját megelőző időpontra, az uniós jog értelmében nem volt szó visszamenőleges hatályról.

82 A Bizottság szerint ebben az összefüggésben, és az Unió saját forrásai védelmének elvére tekintettel nyilvánvaló, hogy amennyiben hibás vagy hiányos kötelezettségvállalási számlákat nyújtanak be, a szóban forgó exportáló gyártó által fizetendő rendes dömpingellenes vagy kiegyenlítő vám alkalmazandó úgy, mintha ez utóbbi nem nyújtott volna be kötelezettségvállalási számlát, és az e kötelezettségvállalási számlák benyújtása alapján meg nem fizetett vámok úgy lesznek esedékesek, mintha nem állt volna fenn mentesség.

83 Ötödször, a dömpingellenes alaprendelet 10. cikke (5) bekezdésének és a szubvencióellenes alaprendelet 16. cikke (5) bekezdésének rendelkezéseit illetően a Bizottság elismeri, hogy azok nem terjednek ki a kifogásolt gyakorlatra.

84 Harmadsorban a Bizottság azt állítja, hogy soha nem állt fenn olyan gyakorlat, amely szerint a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonása előtt teljesített behozatal mentesült volna a dömpingellenes vagy a kiegyenlítő vámok alól. Azok az esetek, amelyekben nem került sor a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, nem tartoznak a felperes által leírt kategóriába. Még ha létezett is volna ilyen gyakorlat, ez semmilyen hatással nem lenne a megtámadott rendelet jogszerűségére. Ebben az összefüggésben a keresetlevél 33. pontja elfogadhatatlan azon az alapon, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének f) pontjába ütközik, mivel semmilyen bizonyíték nem került benyújtásra.

85 A Bizottság azt állítja, hogy a felperes álláspontja úgy foglalható össze, hogy a kötelezettségvállalás megsértésének egyetlen jogkövetkezménye a kötelezettségvállalás jövőre nézve történő visszavonása lenne. A kötelezettségvállalás megsértésén alapuló, a visszavonásról szóló döntés elfogadását megelőzően teljesített minden ügylet védve lenne. Márpedig a Bizottság hangsúlyozza, hogy az uniós jogban semmi nem indokolja egy, az általa önkéntesen elfogadott kötelezettségeket megsértő gazdasági szereplő ilyen kiterjedt védelmét, különösen, ha előzetesen tájékoztatták az ilyen cselekmények következményeiről.

86 A viszonválaszban a Bizottság lényegében azt állítja, hogy a felperes és ő egyetértenek abban, hogy a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámokat főszabály szerint a kötelezettségvállalás megszegésének időpontjától lehet kivetni. A véleménykülönbség csak az e tekintetben alkalmazandó módszerre vonatkozik. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy nincs szükség a nyilvántartásba vétel és az ideiglenes vámok alkalmazására, amennyiben a vizsgálat lezárult, és végleges vámok kerültek kivetésre. A felperes által javasolt módszer nem veszi figyelembe azt, hogy a Bizottság a nyilvántartásba vételt csak valamely kötelezettségvállalás megsértésének észlelését követően kezdheti meg. A Bizottság azt állítja, hogy a megfelelő eljárást követte. A kötelezettségvállalási számla megsemmisítése ugyanis az egyetlen módja annak, hogy a vámokat a kötelezettségvállalás megsértésének minősülő ténybeli eseménytől kezdve szedjék be. A Bizottság azt állítja továbbá, hogy különbséget kell tenni a vámok kivetése és beszedésük felfüggesztése között. A jelen ügyben fennálló helyzet a második esetkörbe tartozik.

87 Ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a vámfelügyelet és a vámellenőrzés a tagállami vámhatóságok hatáskörébe tartozik, a Bizottság előadja, hogy ezt az érvet először a válaszban terjesztették elő, ennélfogva az az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadhatatlan. Ez az érv mindenesetre nem megalapozott.

88 A Bizottság azt állítja, nem vitatott, hogy a megtámadott rendelet 2. cikkének megfelelően utasította a vámhatóságokat az érintett termék behozatalát terhelő dömpingellenes és kiegyenlítő vámok beszedésére. Előadja, hogy anélkül, hogy bitorolni kívánta volna a nemzeti hatóságok hatáskörét, a dömpingellenes alaprendelet 14. cikkének (1) bekezdésében és a szubvencióellenes alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdésében foglalt hatáskörök alapján bizonyos ellenőrzési és a megfelelés vizsgálatára irányuló tevékenységek elvégzésére vonatkozó feladatot állapított meg saját maga számára az Unió saját forrásainak védelme érdekében.

89 Végül a Bizottság jelzi, hogy elfogadhatatlan a felperes azon érve, amely szerint a Bizottság és a végrehajtási hatáskörben eljáró Tanács a Szerződések és a másodlagos jog által megengedett mértéket meghaladóan kiterjesztette a Bizottság hatáskörét, mivel – az eljárási szabályzat 84. cikke (1) bekezdésének követelményeivel ellentétes módon – először a válaszban előterjesztett új jogalapról van szó. Ez az érv a Bizottság szerint mindenesetre nem egyértelmű a tekintetben, hogy a Tanács hogyan terjesztette volna ki a Bizottság hatáskörét.

90 A Tanács lényegében támogatja a Bizottság állításait. Először is előadja, hogy a dömpingellenes alaprendelet 8. cikke (9) bekezdésének és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (9) bekezdésének helyes értelmezése azt mutatja, hogy e rendelkezések megengedik a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítését. Másodszor azt állítja, hogy a fent említett rendeletek olyan jogalapot biztosítanak, amely lehetővé teszi az uniós intézmények számára, hogy az árra vonatkozó kötelezettségvállalások kezelése céljára megfelelési követelményeket írjanak elő. Harmadszor, a Tanács szerint a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére vonatkozó rendelkezések megfelelnek az uniós intézmények gyakorlatának. Negyedszer, a Tanács előadja, hogy a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítése nem egyenértékű a dömpingellenes és a kiegyenlítő vámok visszamenőleges kivetésével, amely az uniós joggal ellentétes lenne.

91 A felperes vitatja mind a Bizottság, mind a Tanács állításait.

A felperes kötelezettségvállalására és kötelezettségvállalási számláira irányadó jogi keretről

92 Emlékeztetni kell arra, hogy a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (1) bekezdése szerint abban az esetben, ha sor került a dömping és a kár fennállásának megállapítására, a Bizottság elfogadhatja az exportőrök megfelelő önkéntes kötelezettségvállalását arra vonatkozóan, hogy az áraikat felülvizsgálják annak érdekében, hogy elkerüljék az érintett termékeknek a dömpingáron való exportálását, amennyiben a Bizottság meg van győződve arról, hogy a dömping káros hatását e kötelezettségvállalás megszünteti.

93 A jelen ügyben egyrészről megállapítandó, hogy a végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok a vállalkozások kategóriái szerint meghatározott mértékben kerültek megállapításra, így különösen attól függően, hogy a vizsgálat során együttműködő vállalkozásokról volt-e szó. Másrészről a szóban forgó kötelezettségvállalások elfogadásának következményeként az érintett vállalkozások mentesültek a végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok megfizetése alól, amint az az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (1) bekezdéséből és (438) preambulumbekezdéséből, valamint az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (1) bekezdéséből és (865) preambulumbekezdéséből kitűnik.

94 E tekintetben az 1225/2009 rendelet alapján a kötelezettségvállalásokra irányadó rendszer értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatban már megállapítást nyert, hogy nem a kötelezettségvállalások elfogadásáról szóló határozat meghozatala miatt mentesek az e kötelezettségvállalásokkal érintett behozatalok a dömpingellenes vám alól, mivel a mentesség olyan rendelkezésekből adódik, amelyeket vagy a Bizottság a módosított ideiglenes dömpingellenes rendeletben, vagy a Tanács a Bizottság által elfogadott kötelezettségvállalások végrehajtása érdekében hozott végleges dömpingellenes rendeletben fogadott el. Ilyen kötelezettség a Tanácsot az 1225/2009 rendelet 9. cikkének (5) bekezdése alapján terheli, amely kimondja, hogy végleges dömpingellenes vámot kell kivetni minden olyan importtermékre, amelyről megállapítható, hogy dömpingelt és kárt okoz, kivéve az olyan forrásból származó behozatalt, amelyre adott esetben kötelezettségvállalást fogadtak el (2015. január 14-i SolarWorld és társai kontra Bizottság végzés, T-507/13, EU:T:2015:23, 48. pont).

95 Meg kell állapítani, hogy a kötelezettségvállalás elfogadásáról szóló határozat meghozatala ellenére az ideiglenes vagy végleges dömpingellenes vámokat az 1225/2009 rendelet 14. cikkének (1) bekezdése alapján csak rendelet útján vetik ki, amely rendelkezés előírja továbbá, hogy a tagállamok beszedésükről az ezeket előíró rendelet által meghatározott kritériumok szerint gondoskodnak, amely kritériumok között szerepelnek az elfogadott kötelezettségvállalások végrehajtása érdekében megnevezett feltételek (2015. január 14-i SolarWorld és társai kontra Bizottság végzés, T-507/13, EU:T:2015:23, 49. pont). Az 597/2009 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése lényegében ugyanezt a megközelítést követi.

96 Egyébiránt egyrészről előírásra került, hogy a Bizottság köteles ellenőrizni a kötelezettségvállalások tiszteletben tartását, az 1225/2009 rendelet 8. cikke (9) bekezdésének és az 597/2009 rendelet 13. cikke (9) bekezdésének megfelelően szükség esetén a tagállami vámhatóságok segítségével. Ezenfelül nyilvánvaló, hogy a kötelezettségvállalásnak a Bizottság általi ellenőrzése függ az érintett exportőr által tett kötelezettségvállalás teljesítése során benyújtott dokumentumok megbízhatóságától (2012. november 22-i Usha Martin kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-552/10 P, EU:C:2012:736, 35. pont).

97 Másrészről az 1225/2009 rendelet 8. cikke céljának megfelelően a felperes az általa tett kötelezettségvállalás értelmében nemcsak arra köteles, hogy biztosítsa annak tényleges teljesítését, hanem arra is, hogy e kötelezettségvállalás végrehajtását hatékony módon felügyelje a Bizottsággal azon bizalmi viszony keretében együttműködve, amelyen az ilyen kötelezettségvállalásnak ezen intézmény általi elfogadása alapul (2012. november 22-i Usha Martin kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-552/10 P, EU:C:2012:736, 24. pont). Ugyanez a logika alkalmazható analógia útján az 597/2009 rendelet 13. cikkének megfelelően a kiegyenlítő vámokkal összefüggésben tett kötelezettségvállalásokra, mivel azok célja hasonló a dömpingellenes alaprendelet keretében tett kötelezettségvállalásokéhoz.

98 Ezenkívül, amint azt a Bizottság megjegyezte, a valamely vállalkozás által tett, árra vonatkozó kötelezettségvállalás eredménykötelemnek tekintendő, amelynek eleget kell tenni, és amelyet különösen a kötelezettségvállalási számláknak az érintett termékek Unióba történő behozatala során történő kibocsátása tanúsít. Az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja a kötelezettségvállalási számlákra való kifejezett hivatkozást tartalmaz. A kötelezettségvállalási számlák és a kiviteli kötelezettségvállalási igazolások tartalmát – a Bizottság állításának megfelelően – az 1238/2013 végrehajtási rendelet III. és IV. melléklete, valamint az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. és 3. melléklete írja elő.

99 Végül az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a kötelezettségvállalások megfelelő ellenőrzésének biztosítására vonatkozó követelmény áll fenn (lásd ebben az értelemben: 2017. január 25-i Rusal Armenal kontra Tanács ítélet, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 178. pont).

A kötelezettségvállalás elfogadásának Bizottság általi visszavonásához és a kötelezettségvállalási számlák megtámadott rendeletben történő érvénytelenítéséhez kapcsolódó hatásokról

100 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a dömpingellenes alaprendelet 8. cikke (1) bekezdésének második albekezdése szerint:

„[…] ameddig a kötelezettségvállalás fennáll, a Bizottság által a 7. cikk (1) bekezdésével összhangban kivetett ideiglenes vám vagy az adott esetben a 9. cikk (4) bekezdésével összhangban kivetett végleges vám nem alkalmazandó a kötelezettségvállalás elfogadásáról szóló bizottsági határozatban és annak módosításaiban említett vállalkozások által előállított érintett termék behozatalára […]”

101 A szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövege lényegében azonos ezzel.

102 A dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (9) bekezdése továbbá a következőket rögzíti:

„Ha a kötelezettségvállalást valamelyik fél megszegi vagy visszavonja, vagy a Bizottság visszavonja a kötelezettségvállalás elfogadását, a kötelezettségvállalás elfogadását bizottsági határozattal vagy adott esetben bizottsági rendelettel formálisan is vissza kell vonni, miáltal automatikusan érvénybe lép a Bizottság által a 7. cikkel összhangban kivetett ideiglenes vám vagy a 9. cikk (4) bekezdésével összhangban kivetett végleges vám, feltéve, hogy az érintett exportőr lehetőséget kapott észrevételei megtételére, kivéve ha maga az exportőr vonta vissza a kötelezettségvállalását. […]”

103 A szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (9) bekezdésének szövege lényegében azonos ezzel.

104 E tekintetben az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló 384/96/EK rendelet, és az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló 2026/97/EK rendelet módosításáról szóló, 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelet (HL 2004. L 77., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 150. o.) – a jelen ügy szempontjából releváns rendelkezések szövege módosításának elfogadásához vezető – (18) és (19) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„(18) A dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (9) bekezdése – többek között – úgy rendelkezik, hogy amennyiben a kötelezettségvállalását bármelyik fél visszavonja, a 9. cikknek megfelelően végleges vámot kell kivetni azon tények alapján, amelyek a kötelezettségvállaláshoz vezető vizsgálattal összefüggésben kerültek megállapításra. Ez a rendelkezés időigényes kettős eljárást eredményez, amely a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonásáról szóló bizottsági határozatból és a vám újbóli kivetéséről szóló tanácsi rendeletből áll. Figyelembe véve azt, hogy

ez a rendelkezés nem enged mérlegelési lehetőséget a Tanácsnak a kötelezettségvállalás megszegését vagy visszavonását követően kivetendő vám bevezetésére, vagy annak mértékére vonatkozóan, megfelelőnek tűnik a 8. cikk (1), (5) és (9) bekezdése rendelkezéseinek módosítása, azért, hogy egyértelművé tegyék a Bizottság illetékességét, továbbá hogy egyetlen jogi aktussal lehessen visszavonni a kötelezettségvállalást és visszaállítani a vámot. Szintén szükséges annak biztosítása, hogy a visszavonási eljárás rendszerint hat hónapos határidőn belül, de legfeljebb kilenc hónapon belül befejeződjék, így biztosítva a hatályban lévő intézkedés megfelelő végrehajtását.

(19) A (18) preambulumbekezdést értelemszerűen kell alkalmazni a támogatásellenes alaprendelet 13. cikke szerinti kötelezettségvállalásokra.”

105 Végül a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (10) bekezdésének szövege a következő:

„Amennyiben okkal feltételezhető, hogy valamely kötelezettségvállalást megszegtek, illetve amennyiben olyan kötelezettségvállalás megszegésére vagy visszavonására kerül sor, amely kötelezettségvállaláshoz vezető vizsgálat még nem zárult le, a rendelkezésre álló legjobb információk alapján a 7. cikknek megfelelően ideiglenes vám vethető ki.”

106 A szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (10) bekezdésének szövege lényegében azonos ezzel.

107 A felek közötti véleménykülönbség e rendelkezések hatásainak értelmezésére vonatkozik. Egyrészről a Bizottság és a Tanács úgy ítéli meg, hogy a kötelezettségvállalások elfogadásának visszavonása azzal a hatással jár, hogy visszaáll az eredeti helyzet, vagyis az érvénytelenített kötelezettségvállalási számlákra vonatkozó valamennyi végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vám esedékessé válik.

108 Másrészről a felperes azt állítja, hogy dömpingellenes és kiegyenlítő vámokat – a dömpingellenes alaprendeletben és a szubvencióellenes alaprendeletben kifejezetten előírt bizonyos kivételektől eltekintve – csak a jövőre nézve, vagyis a kötelezettségvállalások elfogadása Bizottság általi visszavonásának időpontjától lehet kivetni.

109 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy e körülmények között a végleges dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámok „ismét alkalmazandóvá” válnak. A Bizottság előadja, hogy a jelen ügyben fennálló helyzet ahhoz a helyzethez hasonló, amelyben egy importőr vámkezelés céljára az exportáló gyártó engedélyezésre jogosult tisztviselője által alá nem írt vagy más szabálytalanságokat mutató kötelezettségvállalási számlát nyújt be. A Bizottság hasonlóképpen hivatkozik bizonyos, a vámmentesség körébe tartozó helyzetekre a preferenciális származás bizonyítása esetén, amikor az utólagos ellenőrzés feltárja, hogy alaptalanul történt a preferenciális tarifa alkalmazása, vagyis az 1993. december 7-i Huygen és társai ítéletre (C-12/92, EU:C:1993:914, 19. pont) és a 2006. március 9-i Beemsterboer Coldstore Services ítéletre (C-293/04, EU:C:2006:162, 34. pont). A tárgyaláson a Bizottság ugyanebben az értelemben lényegében arra hivatkozott, hogy a kötelezettségvállalások elfogadásának visszavonása esetén az uniós intézmények utasítják a nemzeti hatóságokat az alkalmazandó vámok beszedésére, vagy másként fogalmazva, „az ügylet alaphelyzetbe állítására”. Ez ily módon a dömpingellenes alaprendelet 9. cikke (4) bekezdésének és a szubvencióellenes alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének megfelelően megállapított eredeti végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok alá vonja a behozatalt.

110 A felperes nem vitatja, hogy az uniós intézmények mérlegelési jogkörük alapján elfogadhatnak vagy elutasíthatnak valamely kötelezettségvállalást, illetve meghatározhatják annak feltételeit. A felperes az uniós intézményeket a valamely kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonása tekintetében megillető mérlegelési jogkört sem vitatja.

111 A felperes ezzel szemben annak alátámasztása érdekében, hogy végleges dömpingellenes intézkedéseket és kiegyenlítő vámokat csak nagyon pontosan meghatározott körülmények között lehet visszamenőleges hatállyal alkalmazni, a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (10) bekezdésére, és különösen ugyanezen rendelet „Visszaható hatály” címet viselő 10. cikkének (5) bekezdésére hivatkozik, amelynek szövege a következő:

„[…] A kötelezettségvállalás megszegése vagy visszavonása esetén végleges vámot lehet kivetni azokra a termékekre, amelyek az ideiglenes intézkedések alkalmazásának időpontja előtt kevesebb mint 90 nappal kerültek szabad forgalomba, feltéve hogy a behozott termékeket a 14. cikk (5) bekezdésének megfelelően nyilvántartásba vették, és hogy semmilyen visszamenőleges értékelést nem lehet alkalmazni azokra az importtermékekre, amelyek a kötelezettségvállalás megszegése vagy visszavonása előtt kerültek behozatalra.”

112 A felperes előadja, hogy e rendelkezések lényegében megfelelnek a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (10) bekezdésének és ugyanezen rendelet 16. cikke (5) bekezdésének.

113 A felperes azt állítja, hogy az esedékes végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok visszatérítésére vonatkozó követelményhez hasonló intézkedéseket csak nyilvántartásba vétel esetén lehetett volna a szóban forgó behozatallal szemben végrehajtani. Így a felperes szerint a Bizottság jelen ügyben követett megközelítése téves és jogellenes, mivel nem felel meg az egyik olyan esetnek sem, amelyet a jogalkotó a dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámok visszamenőleges hatályú alkalmazásával járó helyzetek vonatkozásában kifejezetten előírt. A felperes azt állítja, hogy a Bizottság csak akkor rendelheti el a szabad forgalomba bocsátott termékeket terhelő végleges vámok beszedését, ha előzőleg ideiglenes vámokat vetett ki vagy elrendelte a nyilvántartásba vételt.

114 A felperes által az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdésével és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdésével szemben felhozott jogellenességi kifogást úgy kell értelmezni, hogy a felperes azzal azt állítja, hogy a dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámok jelen ügyben történő visszamenőleges hatályú alkalmazását jogszerűen e rendelkezésekre sem lehetett alapítani. E rendelkezések, különösen az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja ugyanis maguk is ellentétesek a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkével és 10. cikkének (5) bekezdésével, valamint a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkével és 16. cikkének (5) bekezdésével. Ezt a kifogást a Törvényszék a felperes egyetlen jogalapjának vizsgálatát követően fogja megvizsgálni.

A felperes által felhozott egyetlen jogalapról

115 Először is a felperes által a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (10) bekezdésére és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (10) bekezdésére történő hivatkozást illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezések nem vonatkoznak a jelen helyzetre.

116 Egyrészről ugyanis, amint azt a Bizottság és a Tanács hangsúlyozza, a jelen helyzet nem hasonlítható ahhoz, amelyben csupán „okkal feltételezhető” volt, hogy valamely kötelezettségvállalást megszegtek, aminek következtében ideiglenes vámot lehetett volna bevezetni. Épp ellenkezőleg, a jelen esetben a felperes nem vitatta, hogy megszegte a kötelezettségvállalást. Az a körülmény, hogy a felperes azt állítja, hogy csupán azért nem vitatta a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonását, mivel tudomással bírt arról, hogy az uniós intézmények e tekintetben jelentős mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, nem változtat e következtetésen.

117 Másrészről a jelen esetben a fenti 115. pontban felidézett rendelkezések által előirányzott második helyzet sem áll fenn, amelyben „olyan kötelezettségvállalás megszegésére […] kerül sor”, amely kötelezettségvállaláshoz vezető vizsgálat „még nem zárult le”. Épp ellenkezőleg, nem vitatott, hogy a Tanács végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámokat fogadott el.

118 Másodsorban a felperes által a dömpingellenes alaprendelet 10. cikkének (5) bekezdésére és a szubvencióellenes alaprendelet 16. cikkének (5) bekezdésére történő hivatkozást illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezések különleges helyzetekre vonatkoznak, amelyekben az intézmények a dömpingellenes alaprendelet 14. cikke (5) bekezdésének és a szubvencióellenes alaprendelet 24. cikke (5) bekezdésének megfelelően a behozatal „nyilvántartásba vétele” útján jártak el. Ezenkívül e rendelkezések az ideiglenes intézkedések alkalmazásának időpontját veszik a visszaható hatály kiszámításának alapjául. Márpedig a jelen ügyben ezen esetek egyike sem áll fenn, mivel a Bizottság nem vette nyilvántartásba a szóban forgó behozatalt, és nem került sor ideiglenes intézkedésekre sem.

119 Mivel a jelen ügyben fennálló helyzet így a dömpingellenes alaprendeletben és a szubvencióellenes alaprendeletben kifejezetten rögzített egyik esetnek sem felel meg, értékelni kell, hogy valóban nincs-e a megtámadott rendelet rendelkező része 2. cikke elfogadásának más jogalapja, amint azt a felperes állítja (lásd a fenti 69–71. pontot).

120 A Bizottság és a Tanács a megtámadott rendeletben követett megközelítés magyarázatául a jelen ügy sajátos összefüggéseire hivatkozik. E tekintetben a Bizottság a dömpingellenes alaprendelet és a szubvencióellenes alaprendelet rendszertani értelmezésére hivatkozva azt állította, hogy azokból kitűnik, hogy a felperes kötelezettségvállalásaival érintett termékekre eredetileg kivetett végleges vámok az említett kötelezettségvállalások elfogadásának Bizottság általi visszavonásában álló intézkedés közvetlen következményeként automatikusan alkalmazhatók.

121 A Tanács jelezte, hogy a dömpingellenes alaprendelet és a szubvencióellenes alaprendelet nem foglalkozott kifejezetten azzal a „valószínűleg leggyakoribb” esettel, amikor – a jelen ügyhöz hasonlóan – a Bizottság saját kezdeményezésére a kötelezettségvállalás megsértésére vonatkozó vizsgálatot indít. Ezenkívül a Tanács vitatta azt a megközelítést, amely szerint abból, hogy a dömpingellenes alaprendelet és a szubvencióellenes alaprendelet kifejezetten nem irányoz elő ilyen típusú vizsgálatot, és a Bizottságot nem jogosítja fel kifejezetten a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, arra kellene következtetni, hogy e gyakorlat jogellenes (lásd még a fenti 90. pontot). A Tanács hozzáteszi, hogy a „kötelezettségvállalási számlák” fogalmát mint az elfogadott kötelezettségvállalások kezelésének eszközét az uniós intézmények határozathozatali gyakorlatában alakították ki.

122 A Tanács szerint a jelen ügyben nem volt sem lehetséges, sem pedig szükséges az ideiglenes dömpingellenes és kiegyenlítő vámok kivetése vagy az importált termékek nyilvántartásba vétele, mivel a vizsgálat már lezárult, és végleges vámok kerültek megállapításra, tekintet nélkül arra, hogy a Bizottság egyidejűleg elfogadta a felperes és más kínai exportáló vállalkozások kötelezettségvállalásait. A Tanács azt állítja, hogy az ideiglenes vámok csupán a végleges vámok egyszerű előfutárai. A jelen ügyben a Tanács szerint nem lehetett visszaállítani a korábbi helyzetet, a nyilvántartásba vétel értelmetlen lett volna, és az ideiglenes vámok már nem lehettek relevánsak, mivel azokat a végleges vámok megszüntették. A Tanács előadja, hogy a Bizottság által követett eljárás esetében sajátos eljárásról volt szó, amely véleménye szerint az uniós intézmények hasonló helyzetekben követett állandó gyakorlatába illeszkedik.

123 A Tanács azt állítja, hogy a jelen ügyben meg kellett vizsgálni, hogy melyek voltak az érintett kötelezettségvállalási számlák, és érvénytelenítésüket követően alkalmazni kellett a korábban csupán felfüggesztett dömpingellenes és kiegyenlítő vámokat. A Tanács ezenkívül az 1984. február 21-i Allied Corporation és társai kontra Bizottság ítéletre (239/82 és 275/82, EU:C:1984:68, 21. pont) hivatkozik. Kiemeli, hogy a kötelezettségvállalási számlák ugyanazt a célt szolgálták, mint a behozatal nyilvántartásba vétele, vagyis azt, hogy e behozatalt nyomon követhetővé tegyék.

124 A Bizottság és a Tanács hangsúlyozza, hogy a felperes érvelése valójában arra irányul, hogy lehetővé tegye egy vállalkozás számára, hogy az erre vonatkozó pontos szabályok hiányában hasznot húzzon egy olyan helyzetből, amelyben, noha a Bizottság által elfogadott kötelezettségvállalásokat tett, a már bekövetkezett helyzetek tekintetében főszabály szerint mégis büntetlenül megsértheti e kötelezettségvállalásokat.

125 A felperes azt állítja, hogy a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonása önmagában véve elégséges szankciót jelent, mivel ezt követően a gazdasági szereplő számára lényegesen nehezebbé válik az áruinak az uniós piacon történő nyereséges értékesítése.

126 A Tanács és a Bizottság előadja, hogy a felperes állításával ellentétben a dömpingellenes alaprendelet 14. cikkének (1) bekezdése és a szubvencióellenes alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdése értelmezhető úgy, hogy azok az uniós intézményekre bízzák, hogy a kötelezettségvállalásokkal kapcsolatos megfelelési követelményeket írjanak elő, és e tekintetben eljárásokat határozzanak meg. Ezek az intézmények hangsúlyozzák, hogy ezen, az „Általános rendelkezések” címet viselő cikkek úgy rendelkeznek, hogy az ideiglenes vagy végleges dömpingellenes vagy kiegyenlítő vámokat rendelettel kell kivetni, beszedésükről, az ilyen vámokat kivető rendelet által meghatározott formában, összegben és egyéb kritériumok szerint, a tagállamok gondoskodnak.

127 A Tanács és a Bizottság hangsúlyozza különösen, hogy a fenti 126. pontban idézett rendelkezések „egyéb kritériumokra” hivatkoznak, amelyek magukban foglalják a valamely kötelezettségvállalás tiszteletben tartásának kötelezettségvállalási számlák révén történő figyelemmel kísérésének lehetőségét. Következésképpen levezethető, hogy az uniós intézmények hatáskörrel rendelkeznek a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítésére, és arra, hogy a vámhatóságokat utasítsák a „szóban forgó behozatalt terhelő” vámok beszedésére. Ezért meg kell vizsgálni, hogy e rendelkezések elegendő jogalapot jelentenek-e a megtámadott rendelet 2. cikkének elfogadásához.

128 Ezzel összefüggésben előzetesen megjegyzendő, hogy a Bíróság a – Bizottság által a tárgyaláson hivatkozott – 2018. március 15-i Deichmann ítélet (C-256/16, EU:C:2018:187) 58. pontjában már megállapította, hogy az 1225/2009 rendelet 14. cikke (1) bekezdése első mondatának szövegéből következik, hogy az uniós jogalkotó nem kívánta kimerítően meghatározni a Bizottság által a dömpingellenes vámok beszedésére vonatkozóan megállapítható kritériumokat.

129 A 2018. március 15-i Deichmann ítélet (C-256/16, EU:C:2018:187) egy bizottsági rendeletre vonatkozott, amelynek 1. cikke olyan rendelkezéseket írt elő, amelyek a végleges rendelet és a meghosszabbító rendelet által kivetett dömpingellenes vámok beszedését kívánták megvédeni azáltal, hogy arra kötelezik a nemzeti vámhatóságokat, hogy várják meg, hogy a Bizottság a Bíróság egy – az eredetileg meghatározott vámokat megsemmisítő – ítéletében foglaltak teljesítése érdekében meghatározza azon vámtételeket, amelyek alapján e vámokat meg kellett volna állapítani. Így e rendelkezés lényegében abban állt, hogy a nemzeti vámhatóságoknak, mielőtt elbírálták volna az említett vámokat befizető gazdasági szereplők által benyújtott visszatérítés iránti kérelmeket, várniuk kellett, hogy megtudják a ténylegesen fizetendő vámok mértékét. Ennélfogva a hivatkozott ügyben szóban forgó helyzet a felek által eredetileg megfizetett és a vámhatóságok által e felek részére visszafizetendő vámok összegére vonatkozott.

130 Márpedig a 2018. március 15-i Deichmann ítélet (C-256/16, EU:C:2018:187) tárgyát képező helyzettől eltérően a jelen ügyben felmerülő kérdésre, vagyis egy időközben visszavont vagy megsértett kötelezettségvállalás hiányában fizetendő dömpingellenes és kiegyenlítő vámok időbeli kivetésére kiterjednek a dömpingellenes alaprendelet 8. cikke (10) bekezdésének és 10. cikke (5) bekezdésének, valamint a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikke (10) bekezdésének és 16. cikke (5) bekezdésének kifejezett rendelkezései. Így e kifejezett rendelkezésekre tekintettel kell értékelni, hogy a Bizottság által a jelen ügyben követett eljárás – a valamely kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonásából levonható következmények különleges összefüggésében – a jogalkotó által biztosított jogalappal rendelkezett-e, vagy eltért attól.

131 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit és az általa követett célokat kell figyelembe venni, hanem a szövegkörnyezetét, valamint az uniós jogi rendelkezések összességét is (lásd: 2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium [EUMSZ 260. cikk (3) bekezdés – Nagy sebességű hálózatok] ítélet, C-543/17, EU:C:2019:573, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenkívül, amikor azt kell meghatározni, hogy valamely rendelkezés visszaható hatállyal bír-e, e rendelkezésből egyértelműen ki kell tűnnie, hogy annak ilyen hatályt kell tulajdonítani (lásd analógia útján: 2002. szeptember 24-i Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ítélet, C-74/00 P és C-75/00 P, EU:C:2002:524, 119. pont).

132 Az alaprendeletek több preambulumbekezdéséből kitűnik a jogalkotó azon szándéka, hogy az említett rendeletekben kifejezetten szabályozza a kötelezettségvállalások megszegésének vagy visszavonásának következményeit azáltal, hogy a kötelezettségvállalások hiányában fizetendő vámok visszamenőleges hatályú kivetésére vonatkozó részletes szabályokat határoz meg.

133 Így a dömpingellenes alaprendelet (14) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„Szükséges meghatározni azon kötelezettségvállalások elfogadási eljárásait, amelyek ideiglenes vagy végleges vámok kivetése helyett megszüntetik a dömpinget és a károkat. Indokolt meghatározni a kötelezettségvállalások visszavonásának vagy megszegésének következményeit, és azt, hogy ideiglenes vámokat lehessen kivetni azokban az esetekben, amikor a kötelezettségvállalás megszegésének gyanúja áll fenn, vagy amikor a megállapított tényállás kiegészítéséhez további vizsgálatra van szükség. A kötelezettségvállalások elfogadásakor ügyelni kell arra, hogy a javasolt kötelezettségvállalások és azok végrehajtása ne eredményezzen versenyellenes magatartást.”

134 A szubvencióellenes alaprendelet (12) preambulumbekezdésének tartalma ennek megfelelő.

135 Ezen túlmenően a dömpingellenes alaprendelet (17) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„Szükséges gondoskodni az átmeneti vámok visszamenőleges hatályú beszedéséről, amennyiben ez indokolt, és az alkalmazandó végleges intézkedések meghiúsításának megakadályozása érdekében meg kell határozni azokat a körülményeket, amelyek a vámok visszamenő hatályú alkalmazását kiválthatják. Szükséges gondoskodni arról is, hogy a kötelezettségvállalások visszavonása és megszegése esetén a vámok visszamenő hatállyal is alkalmazhatóak legyenek.”

136 A szubvencióellenes alaprendelet (16) preambulumbekezdésének tartalma azonos.

137 Az ily módon felidézett alaprendeletek rendszerére és céljaira tekintettel, amelyekből kitűnik egyrészről a jogalkotó arra vonatkozó szándéka, hogy a kötelezettségvállalás elfogadásának Bizottság általi visszavonásából levonandó következmények megállapítása érdekében alkalmazható eljárásokat szabályozza, és másrészről kitűnnek a fenti 69. és 70. pontban említett rendelkezések, amelyek révén a jogalkotó e szándéka megvalósult, el kell utasítani a Bizottság és a Tanács által javasolt értelmezést, amely szerint a dömpingellenes alaprendelet 14. cikkének (1) bekezdésében és a szubvencióellenes alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdésében szereplő, a vámok beszedésére vonatkozó „egyéb kritériumokra”, illetve „feltételekre” való hivatkozásból levezethető az alaprendeletek végrehajtásával megbízott uniós intézmények azon hatásköre, hogy e végrehajtási jogkör keretében megköveteljék, hogy az érintett vállalkozások az időközben érvénytelenített kötelezettségvállalási számlák tárgyát képező ügyletek alapján fizetendő valamennyi vámot megfizessék.

138 Ez a következtetés a Bizottság és a Tanács azon érvelésére is vonatkozik, amely szerint egy ilyen hatáskört le lehet vezetni a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (9) bekezdéséből és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (9) bekezdéséből, amely rendelkezések szerint a vámok a kötelezettségvállalások elfogadásának visszavonását követően automatikusan alkalmazandóak. Meg kell ugyanis állapítani, hogy az ilyen automatikus alkalmazás a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének

(10) bekezdésében és 10. cikkének (5) bekezdésében, valamint a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (10) bekezdésében és 16. cikkének (5) bekezdésében kifejezetten meghatározott korlátok között kerül előírásra.

139 A Bizottság és a Tanács által előadott további érvek egyike sem alkalmas a fenti következtetés megcáfolására.

140 Először is, ami a Tanácsnak a fenti 122. és 123. pontban felidézett állításait illeti, ezek szerint lényegében egyrészről a kötelezettségvállalások megszegésének gyanúja miatt nem lehet ideiglenes vámokat kivetni a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (10) bekezdése és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (10) bekezdése alapján, amennyiben korábban már döntés született végleges vámok kivetéséről. Másrészről a Tanács azt is állítja, hogy a kötelezettségvállalási számlák igénybevétele összehasonlítható a behozatal dömpingellenes alaprendelet 14. cikke (5) bekezdésének értelmében vett nyilvántartásba vételével. A Tanács szerint ebből következik, hogy a fent említett rendelkezések vagy nem alkalmazandóak a jelen ügyben fennálló tényekre, vagy megerősítik a kötelezettségvállalási számlák gyakorlatát.

141 E tekintetben, ami először is az első állítást illeti, amely szerint a jelen esetben a végleges vámok korábbi kivetése miatt nem lehetett ideiglenes vámokat alkalmazni, megjegyzendő, hogy ez az állítás – még ha feltételezzük is, hogy megalapozott – nem alkalmas azon következtetés megkérdőjelezésére, amely szerint az alaprendeletek pontosan körülhatárolt eseteket írnak elő, amelyekben a fizetendő vámok a kötelezettségvállalások megszegése esetén visszamenőleges hatállyal kivethetők. Végezetül, amint azt a felperes helytállóan megjegyzi, a dömpingellenes alaprendelet 8. cikkének (10) bekezdése és a szubvencióellenes alaprendelet 13. cikkének (10) bekezdése két különböző helyzetre vonatkozik. Márpedig csak a második helyzet feltételezi, hogy az e „kötelezettségvállaláshoz vezető vizsgálat még nem zárult le”, tehát végleges vámok nem kerültek kivetésre.

142 Ami ezt követően a kötelezettségvállalási számlák olyan állítólagos kezelését illeti, mintha azok egyenértékűek lennének a behozatalnak a dömpingellenes alaprendelet 14. cikke (5) bekezdése értelmében vett nyilvántartásba vételével, elegendő megállapítani, hogy e rendelkezések a behozatal kötelező nyilvántartásba vételére irányuló intézkedések igénybevételét egy kilenc hónapos időszakra korlátozzák. Ennélfogva, még ha a dömpingellenes alaprendelet 14. cikke (5) bekezdésének értelmében vett nyilvántartásba vétel egy kötelezettségvállalási számlával egyenértékűnek lenne is tekinthető, a kötelezettségvállalási számlák megtámadott rendelkezésekben kimondott érvénytelenítésének időbeli hatálya túlterjed a dömpingellenes alaprendelet által előírt korlátokon.

143 Ezenfelül, ami a Tanácsnak az 1984. február 21-i Allied Corporation és társai kontra Bizottság ítéletre (239/82 és 275/82, EU:C:1984:68, 21. pont) való hivatkozását illeti, megállapítandó, hogy ez az ítélet nem érinti a Bizottság arra való lehetőségének fennállását, hogy a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonása során visszamenőleges hatályú intézkedéseket hozzon, és különösen, hogy utasítsa a nemzeti vámhatóságokat az eredetileg fizetendő végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok beszedésére. Az említett ítélet ugyanis egy olyan ügyre vonatkozik, amelyben egy kötelezettségvállalás visszavonását követően a Bizottságnak a lehető leghamarabb „ideiglenes” intézkedéseket kellett alkalmaznia, amennyiben úgy ítélte meg, hogy ezt az Unió érdeke indokolja. Ilyen körülmények között került kimondásra, hogy a Bizottságnak a „rendelkezésre álló információkat” kell felhasználnia. Az említett ítélet 21. pontjában a Bíróság jelezte többek között, hogy mivel önmagában a kötelezettségvállalás megtétele alapján feltételezhető, hogy ténylegesen dömping állt fenn, a Bizottságtól nem követelhető meg, hogy az ilyen kötelezettségvállalás visszavonásakor új vizsgálatot indítson.

144 Másodszor, a jelen jogvita szempontjából nem döntőként el kell utasítani a Tanácsnak a 461/2004 rendelet (18) és (19) preambulumbekezdésére (lásd a fenti 104. pontot) való hivatkozását. A Tanács által idézett preambulumbekezdések ugyanis nem az időközben visszavont vagy megszegett kötelezettségvállalás hiányában fizetendő vámok visszamenőleges hatályú alkalmazásának kérdésével foglalkoznak.

145 Harmadszor, ami a Bizottság által előadott, bizonyos olyan körülményekre vagy a vámok területén hozott más ítéletekre való hivatkozásokat illeti, amelyek az importőr által vámkezelés céljából benyújtott, alá nem írt számlákra, vagy olyan helyzetekre vonatkoznak, amelyekben az utólagos ellenőrzés feltárta, hogy alaptalanul történt a preferenciális tarifa alkalmazása (lásd a fenti 109. pontot), megállapítandó, hogy az alaprendeletek fentiekben felidézett céljai és rendszere kizárják a vámjogi szabályok végrehajtásával való analógia útján történő érvelést.

146 Negyedszer, a Bizottság az ellenkérelme 49. és azt követő pontjaiban annak alátámasztása érdekében, hogy a jelen esetben a jogi szabály különösen egyértelmű volt, jelzi, hogy a 2013/423 határozat különösen a (14) és (15) preambulumbekezdésében a kötelezettségvállalások megszegésének következményeire figyelmeztető rendelkezéseket tartalmazott. A Bizottság és a Tanács több korábbi esetre is hivatkozik, amelyekből véleményük szerint kitűnik, hogy a kötelezettségvállalási számlák benyújtására vonatkozó kötelezettség és az e számlák érvénytelenítésének lehetősége nem új, és a Bizottság által a jelen ügyben követett eljárás nem minősül a korábbi intézményi „gyakorlat” módosításának sem.

147 Márpedig a Bizottság és a Tanács által hivatkozott gyakorlat fennállásának időtartama, csakúgy mint az a körülmény, hogy a felperes e gyakorlatról tudomással bírt, nem befolyásolja azt a megállapítást, hogy e gyakorlatnak nincs jogalapja.

148 Egyébiránt, mivel a jelen jogvita eldöntése nem alapul a felperes azon állításain sem, amelyek szerint a kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonása előtt megvalósított behozatal dömpingellenes és kiegyenlítő vámok alóli mentesítésére vonatkozó állítólagos korábbi gyakorlat állt fenn, nem szükséges határozni a Bizottság által e tekintetben előterjesztett elfogadhatatlansági kifogásról (lásd a fenti 84. pontot). Ezt az elfogadhatatlansági kifogást mindenesetre el kell utasítani azzal az indokkal, hogy a valamely kérelem alátámasztása érdekében állított tény bizonyításának kérdése nem e kérelem elfogadhatóságának, hanem a megalapozottságának körébe tartozik (lásd analógia útján: 2017. április 27-i CJ kontra ECDC végzés, T-696/16 REV és T-697/16 REV, nem tették közzé, EU:T:2017:318, 39. pont). Ezenkívül rá kell mutatni, hogy az eljárási szabályzat 76. cikke f) pontjának megfogalmazásából, pontosabban a „szükség esetén” kifejezés használatából következik, hogy a keresetlevélnek nem kell kötelezően tartalmaznia a felajánlott bizonyítékok megjelölését. A bizonyítékok felajánlása tekintetében az egyetlen szankció az, hogy késedelem miatt el lehet utasítani e bizonyítékokat, amennyiben a válasz vagy a viszonválasz szakaszában vagy kivételesen az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, ajánlják fel azokat elsőként, igazolás nélkül (az eljárási szabályzat 85. cikkének (2) és (3) bekezdése) (lásd ebben az értelemben: 2005. február 3-i Chiquita Brands és társai kontra Bizottság ítélet, T-19/01, EU:T:2005:31, 71. pont).

149 Ötödször, a Bizottság azt állítja, hogy a kötelezettségvállalások hatékonyságát kívánta megerősíteni és a nemzeti vámhatóságok hatáskörét kiegészíteni, valamint oly módon kívánt eljárni, hogy a felperes ne tudja megkerülni az említett vámhatóságok általi utólagos ellenőrzéseket, noha bebizonyosodott, hogy a kötelezettségvállalás hatálya alá tartozó termékeket értékesített kapcsolatban álló olyan uniós importőrökön keresztül, amelyek nem voltak a kötelezettségvállalás részesei, vagyis a megállapodás által nem engedélyezett értékesítési csatorna igénybevételével.

150 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a válasz 31–37. pontjában a felperes reagált a Bizottságnak a nemzeti vámhatóságok és az uniós intézmények között a jelen esetben fennálló hatáskörmegosztásra vonatkozó állításaira (lásd a fenti 72. pontot). A Bizottság a viszonválaszban azt állította, hogy a válaszban előadott érvek újak, és ennélfogva elfogadhatatlanok. A tárgyaláson mindazonáltal azt az álláspontot képviselte, hogy a felperes valójában csupán ténybeli körülményeket jelölt meg. Mivel a felperes e tekintetben kijelentette, hogy nem áll szándékában az Uniós Vámkódexen alapuló jogalapra hivatkozni, úgy tekintendő, hogy a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogás okafogyottá vált.

151 A Bizottság állításainak megalapozottságát illetően meg kell állapítani, hogy – amint azt a felperes állítja – a kötelezettségvállalások elfogadásának visszavonása már önmagában negatív következményekkel jár az azokat tevő gazdasági szereplőre nézve, és így jelentős szankciónak minősül (lásd a fenti 125. pontot). Ráadásul a Bizottság és a Tanács állításával ellentétben nem lehet szó a kötelezettségvállalásait megszegő gazdasági szereplő büntetlenségéhez hasonló helyzetről vagy akár olyan helyzetről, amelyben e gazdasági szereplő szabadon hasznot húzhatna az ilyen eljárásból. Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy nem minden, dömpingellenes vagy kiegyenlítő vám beszedésére irányuló intézkedés tilos, hanem az uniós intézményeknek figyelembe kell venniük az e tekintetben a dömpingellenes alaprendelet és a szubvencióellenes alaprendelet által előírt eljárási korlátokat.

152 A fentiek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy az alaprendeletek nem minősülhetnek elegendő jogalapnak a megtámadott rendelkezések elfogadásához.

A jogellenességi kifogásról

153 Meg kell továbbá vizsgálni, hogy az alaprendeletekben található elegendő jogalap hiánya ellenére az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdése és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdése jogalapul szolgálhat-e a megtámadott rendelkezésekhez.

154 E tekintetben a felperes keresetét az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdésével és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdésével kapcsolatos jogellenességi kifogásra is alapítja, amely az 1238/2013 végrehajtási rendelet és az 1239/2013 végrehajtási rendelet elfogadása időpontjában alkalmazandó 1225/2009 rendelet 8. cikkének és 10. cikke (5) bekezdésének, valamint 597/2009 rendelet 13. cikkének és 16. cikke (5) bekezdésének állítólagos megsértésén alapul.

155 Az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikkének (2) bekezdése és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikkének (2) bekezdése olyan megfogalmazást tartalmaz, amely feljogosítja a Bizottságot azon ügyletek azonosítására, amelyek tekintetében „[v]ámtartozás keletkezik a szabad kereskedelmi forgalomba bocsátásra vonatkozó nyilatkozat elfogadásakor”, amennyiben a Bizottság az 1225/2009 rendelet 8. cikke (9) bekezdésének vagy az 597/2009 rendelet 13. cikke (9) bekezdésének megfelelően a kötelezettségvállalás elfogadását rendeletben vagy határozatban visszavonja, amelyben konkrét ügyletekre hivatkozik és a vonatkozó kötelezettségvállalási számlákat érvénytelennek nyilvánítja.

156 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Tanács, amely végrehajtó hatóságként, és nem jogalkotóként jár el, nem hatalmazhatja fel a Bizottságra arra, hogy a kötelezettségvállalási számlákat a kötelezettségvállalás elfogadásának puszta visszavonásával érvénytelenítse, és a nemzeti vámhatóságokat sem utasíthatja arra, hogy az Unió vámterületén már szabad forgalomba bocsátott áruk után vámokat szedjenek be. Ily módon ezeket az állításokat úgy kell értelmezni, hogy azok különösen az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdése b) pontjának és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdése b) pontjának rendelkezéseire vonatkoznak.

157 A fenti 128–140. pontban már kifejtett, a dömpingellenes alaprendelet és a szubvencióellenes alaprendelet általános rendszerére vonatkozó okokhoz hasonló okokból helyt kell adni a felperes 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontjára és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) pontjára vonatkozó jogellenességi kifogásának. E rendelkezések

ugyanis egyrészről nem az 1238/2013 és az 1239/2013 végrehajtási rendelet elfogadása időpontjában alkalmazandó 1225/2009 rendelet 8. cikkében és 10. cikke (5) bekezdésében, valamint 597/2009 rendelet 13. cikkében és 16. cikke (5) bekezdésében rögzített esetekre terjednek ki, és nem felelnek meg e rendeleteknek. Másrészről az 1225/2009 és az 597/2009 rendelet általános rendszeréből sem tűnik ki, hogy a Tanács végrehajtási rendelettel felhatalmazhatná a Bizottságot arra, hogy ez utóbbi – ezen eljárás időbeli korlátozása nélkül – előírja, hogy valamely kötelezettségvállalás elfogadásának visszavonását és a kötelezettségvállalási számlák érvénytelenítését követően „[v]ámtartozás keletkezik a szabad kereskedelmi forgalomba bocsátásra vonatkozó nyilatkozat elfogadásakor”.

158 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az 1238/2013 végrehajtási rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja és az 1239/2013 végrehajtási rendelet 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja a jelen ügyben nem alkalmazható.

A válasz C.3. mellékletéről

159 E körülmények között nem szükséges állást foglalni a válasz C.3. mellékletének elfogadhatóságáról. Attól függetlenül ugyanis, hogy a szóban forgó, „Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit” című dokumentum, amelynek fejléce a Bizottság „Kereskedelmi” Főigazgatóságára hivatkozik, a felperes ügyvédjének birtokában lehetett-e, és a jelen ügyben felhasználható-e, meg kell állapítani, hogy legfeljebb csupán a Bizottság által egy konkrét ügyben követett közigazgatási megközelítés egy példájáról van szó, és egyébiránt nem bizonyosodott be, hogy az említett ügyben a jelen üggyel azonos körülmények álltak volna fenn. E dokumentumból lényegében kitűnik, hogy a Bizottság, miután megállapította egy adott kötelezettségvállalás megszegését, mégis úgy ítélte meg, hogy nem szükséges lépéseket tennie. Márpedig a jelen esetben a jogvita eldöntése nem azon különböző megközelítések összehasonlításán alapul, amelyeket a Bizottság a kötelezettségvállalások érintett gazdasági szereplők általi megszegésével összefüggésben a korábbi gyakorlatában követhetett.

Végkövetkeztetés

160 A fenti megfontolások összességére tekintettel helyt kell adni a felperes egyetlen jogalapjának, és következésképpen meg kell semmisíteni a megtámadott rendelkezéseket.

A költségekről

161 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket.

162 A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a felperes részéről felmerült költségek viselésére. A Tanács maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Kínai Népköztársaságból származó vagy ott feladott kristályos szilícium fotovillamos modulok és alapvető részeik (azaz elemek) behozatalára vonatkozó dömpingellenes és szubvencióellenes eljárásokkal kapcsolatban a végleges intézkedések alkalmazási időszaka tekintetében felajánlott kötelezettségvállalás elfogadásának megerősítéséről szóló 2013/707/EU végrehajtási határozattal elfogadott kötelezettségvállalás

elfogadásának két exportáló gyártó tekintetében történő visszavonásáról szóló, 2016. december 7-i (EU) 2016/2146 bizottsági végrehajtási rendelet 2. cikkét a Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd-t érintő részében megsemmisíti.

2) **A Törvényszék az Európai Bizottságot kötelezi a saját költségein felül a Jiangsu Seraphim Solar System részéről felmerült költségek viselésére.**

3) **Az Európai Unió Tanácsa maga viseli saját költségeit.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. július 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások